

udgivne Officielle Tidende (Journal Officiel), og at de træder i kraft på det i hver enkelt forordning angivne tidspunkt eller, hvis et sådant ikke er angivet, på tyvendedagen efter offentliggørelsen. Her er således tale om en kundgørelse af samme kategori og med tilsvarende retsvirkninger som den, der omhandles i grl. § 22, hvorefter »Kongen befaler lovens kundgørelse«. Den nævnte »Tidende«, der er fælles for de tre europæiske Fællesskaber, udkommer på alle disses officielle sprog (hidtil fransk, tysk, italiensk og nederlandsk) og udendes meget hyppigt (årgang 1962 omfatter således 142 numre). Kundgørelse på denne vis er en betingelse for en forordnings ikrafttræden, og artiklen rejser fortolkningsproblemer af samme art som grl. § 22, bl.a. med hensyn til mulighederne for tilbagevirkende kraft.¹⁹ Kundgørelse efter de respektive nationale regler, for Danmarks vedkommende loven af 25. juni 1870 om Lovtidende, er ikke nogen betingelse for en forordnings ikrafttræden i forhold til landets borgere, og en national kundgørelse, som desuagtet måtte blive iværksat til borgernes underretning, vil være uden retsvirkning.

Når man herefter spørger, om traktatens regel om forordningens kundgørelse indebærer en overdragelse af nationale beføjelser, må der tages hensyn til, at kundgørelsen jo kun er et accessorium til forordningens udfærdigelse, og at den overdragelse, der allerede er sket ved at Fællesskabets organer har fået tillagt kompetence til at udfærdige forordninger om visse forhold, derfor kan siges at omfatte også kundgørelsen. Det er netop kun Fællesskabets retsfor skrifter, og i intet tilfælde nogen nationalt udfærdiget forskrift, der omfattes af traktatens art. 191, og det må derfor være rigtigt at forstå denne artikel således, at den ikke indebærer nogen selvstændig overdragelse af forfatningsretlige beføjelser.

Den administrative funktion. De generelle regler, der indeholdes i traktaten eller de i medfør af traktaten udfærdigede forskrifter vil – ligesom lovregler i det nationale retssamfund – ofte kræve konkrete retsakter eller sekundære generelle forskrifter til deres gennemførelse. Denne administrative funktion er i Fællesskabet tillagt Kommissionen. Traktatens art. 155 bestemmer Kommissionens opgaver ved at foreskrive, at den bl.a. skal »overvåge overhol-

delsen af de i nærværende traktat indeholdte bestemmelser og de bestemmelser, der træffes af de i henhold til denne oprettede institutioner« samt »udøve de beføjelser, som Rådet tilde ler den med henblik på gennemførelse af de regler, det opstiller«.

Ved bedømmelsen af Kommissionens virksomhed i denne henseende vil det være nødvendigt at sondre mellem dens administrative funktion i relation til medlemsstaterne som sådanne og dens tilsvarende funktion i relation til personer og virksomheder i medlemsstaterne.

Hovedreglen om dens beføjelser *over medlemsstaterne* findes i traktatens art. 169. Hvis Kommissionen finder, at en medlemsstat har tilsidesat en forpligtelse efter traktaten, fremsætter den en formel, motiveret udtalelse herom. Udtalelsen som sådan er ikke umiddelbart bindende, jfr. art. 189 in fine. Retter den pågældende stat sig imidlertid ikke efter Kommissionens udtalelse inden en nærmere fastsat frist, kan Kommissionen indbringe sagen for Fællesskabets domstol, der træffer den endelige afgørelse. Hvis det herved fastslås, at en bestående forpligtelse ikke er opfyldt, skal den dømte stat i medfør af art. 171 »gennemføre de til dommens fuldbyrdelse nødvendige foranstaltninger«. Det er bemærkelsesværdigt, at traktaten ikke herudover hjemler nogen tvangsfuldbyrdelse over for den dømte medlemsstat. Det forudsættes, at Domstolens afgørelse vil have en sådan vægt, at yderligere sanktioner er unødvendige.

Alt dette udspiller sig imidlertid uden for den nationale retsorden. Det er vel ubestrideligt, at traktatens system til sikring af, at medlemsstaternes forpligtelser opfyldes, er betydelig strammere end i nogen international organisation af sædvanlig type, være sig FN, GATT eller de regionale organisationer som OECD og NATO. Kontrolsystemet har imidlertid en rent folkeretlig karakter, netop fordi det er rettet mod medlemsstaterne som sådanne, og nogen overdragelse af beføjelser fra nationale, forfatningsretlige organer er der således ikke tale om.

I relation til *fysiske og juridiske personer* i medlemsstaterne har Kommissionen ikke administrative beføjelser umiddelbart i henhold til traktaten, men i medfør af dennes bestemmelser har Rådet ved en række forordninger